Avgörande

Artiklarna 16, 184, 186–188 och 192 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ska tolkas så, att de utgör hinder för nationella bestämmelser och nationell praxis som tvingar en skattskyldig person – vars registreringsnummer för mervärdesskatt har avregistrerats för en viss period på grund av att det inte angetts några beskattningsbara transaktioner i de mervärdesskattedeklarationer som vederbörande lämnat in under sex på varandra följande månader – att justera den ingående mervärdesskatt som dragits av i samband med förvärv av investeringsvaror utan att den nämnda skattskyldiga personen tillåts bevisa att villkoren i sak för att komma i åtnjutande av avdragsrätten är uppfyllda med motiveringen att det finns en icke motbevisbar presumtion om att en den skattskyldiga personen har använt varorna i annat syfte än för ekonomisk verksamhet.

(1) EUT C 191, 10.05.2022

Begäran om förhandsavgörande framställd av Judecătoria Lehliu-Gară (Rumänien) den 29 mars 2022 – Brottmål mot KN, LY, OC, DW

(Mål C-230/22)

(2022/C 368/15)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Judecătoria Lehliu-Gară

Parter i det nationella målet

Tilltalade: KN, LY, OC, DW

Tolkningsfråga

Utgör artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen (om respekt för rättsstaten och de mänskliga rättigheterna), med hänvisning till artikel 48.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, om rätten till försvar, och till artikel 49 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, om principen om laglighet i fråga om brott och straff, hinder för att en handling genom vilken en gärning begås i strid med vilken lag som helst kvalificeras som ett brott på nationell nivå, utan att det uttryckligen anges vilka lagar eller rättsliga bestämmelser vars överträdelse ger upphov till straffrättsligt ansvar?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Curtea de Apel Bucureşti (Rumänien) den 6 maj 2022 – straffrättsligt förfarande mot C.J.

(Mål C-305/22)

(2022/C 368/16)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Curtea de Apel Bucureşti

Person som är föremål för den europeiska arresteringsordern

C.J.

Tolkningsfrågor

1) Ska artikel 25 i rambeslut 2008/909 (1) tolkas så, att när den domstol som verkställer en europeisk arresteringsorder har för avsikt att tillämpa artikel 4.6 i rambeslut 2002/584 (2) för att erkänna en fällande dom, är denna domstol skyldig att begära ut domen och det intyg som utfärdats med stöd av rambeslut 2008/909 samt inhämta samtycke av den stat i vilken den fällande domen avkunnats enligt artikel 4.2 i rambeslut 2008/909?

2) Ska artikel 4.6 i rambeslut 2002/584, jämförd med artikel 25 och artikel 4.2 i rambeslut 2008/909, tolkas så att vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder som utfärdats i syfte att verkställa en frihetsberövande åtgärd och erkännande av den fällande domen, utan att denna dom verkligen har verkställts genom att den dömda personen har fängslats, på grund av benådning eller på grund av att straffets verkställighet skjutits upp enligt verkställighetsstatens lagstiftning, och utan att samtycke erhållits från domsstaten inom ramen för erkännandeförfarandet, [medför] att sistnämnda stat förlorar sin rätt att genomföra verkställigheten av påföljden enligt artikel 22.1 i rambeslut 2008/909?

3) Ska artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584 tolkas så, att en dom vari en frihetsberövande påföljd utdömts och med stöd av vilken en europeisk arresteringsorder har utfärdats men vars verkställighet vägrats enligt artikel 4.6 [i detta rambeslut] – i en situation där domen har erkänts men inte rent faktiskt har verkställts genom att den dömda personen har fängslats, på grund av benådning eller på grund av att straffets verkställighet skjutits upp enligt verkställighetsstatens lagstiftning, och utan att samtycke erhållits från domsstaten inom ramen för erkännandeförfarandet – förlorar sin verkställbarhet?

4) Ska artikel 4.5 i rambeslut 2002/584 tolkas så, att ett domstolsavgörande om vägran av verkställighet av en europeisk arresteringsorder vilken utfärdats i syfte att verkställa en frihetsberövande åtgärd och om erkännande av den fällande domen med stöd av artikel 4.6 i rambeslut 2002/584, men där denna dom inte rent faktiskt har verkställts genom att den dömda personen har fängslats, på grund av benådning eller på grund av att straffets verkställighet skjutits upp enligt lagstiftningen i verkställighetsstaten (medlemsstat i Europeiska unionen), och där något samtycke inte har erhållits från domsstaten inom ramen för erkännandeförfarandet, utgör en dom varigenom den aktuella personen döms till ”ansvar för samma gärningar … [som] genom lagakraftägande dom i tredje land”?

Om den fjärde frågan besvaras jakande, önskas svar på följande:

5) Ska artikel 4.5 i rambeslut 2002/584 tolkas så, att ett domstolsavgörande om vägran av verkställighet av en europeisk arresteringsorder vilken utfärdats i syfte att verkställa en frihetsberövande åtgärd och om erkännande av den fällande domen med stöd av artikel 4.6 i rambeslut 2002/584, där straffets verkställighet skjutits upp enligt lagstiftningen i verkställighetsstaten, innebär att straffet, vid fällande dom, är ”under verkställighet” när övervakningen av den dömda personen ännu inte påbörjats?

---

(1) Rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 2008, s. 27).

(2) Rådets rambeslut2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EUT L 190, 2002, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Audiencia Provincial de Pontevedra (Spanien) den 25 maj 2022 – Maersk A/S mot Allianz Seguros y Reaseguros SA

(Mål C-345/22)

(2022/C 368/17)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Audiencia Provincial de Pontevedra

Parter i det nationella målet

Klagande: Maersk A/S

Motpart: Allianz Seguros y Reaseguros SA

Tolkningsfrågor

1. Omfattar regeln i artikel 25 i förordning 1215/2012 (1), enligt vilken en prövning av huruvida ett avtal om domstols behörighet är ogiltigt ska ske enligt lagen i den medlemsstat vars domstolar anges, även frågan huruvida klausulen kan omfatta en tredje part som inte är part i det avtal där klausulen ingår, i en situation som den i det nationella målet?